శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని కొన్ని భాగాలు

జీవితం

భక్తుడు: *పారమార్థిక జీవితము, ప్రాపంచిక జీవితము వేర్వేరా? మనం వాటినెలా సమన్వయపరుచుకోగలం?*

గురువుగారు: వాస్తవానికి రెండు జీవితాలంటూ ఏమీ లేవు. నీవు జీవించేది ఒక్క జీవితాన్నే. అది పారమార్థికమా, ప్రాపంచికమా అనే నిర్ణయం నీ లక్ష్యం, నీ గమ్యం, ఇంకా దేనినుండి నీవు నీ ఆనందాన్ని పొందుతున్నావో ఆ మూలకారణం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఒకవేళ నీవు ఆనందం లౌకిక విషయంగా పొందితే దానిని నీవు ప్రాపంచిక జీవితమనీ, ఇంకా మనము పారమార్థిక కారణాలనుకొనే వాటివలన పొందితే దానిని ఆధ్యాత్మికజీవితమనీ అంటావు. బాబా ఈ రెండింటి మధ్య భేదాన్ని ఎప్పుడూ చూడలేదు. ప్రజలు ఎందుకు ఆరాటపడతారు, ఒక మనిషి ప్రయాసకు ఆధారమేమిటనే నిజమైన మూలకారణాన్ని ఆయన చూచారు. అది లౌకికంగాకానీ, పారమార్థికమైన ప్రయత్నంకానీ అసలు ప్రజలెందుకు ఆరాటపడతారు? అది ఆనందం కోసం, తృప్తికోసం!

సాధారణంగా ప్రాపంచిక విషయాలద్వారా మాత్రమే ఆనందం వస్తుందని అందరూ అనుకుంటారు. ఒకవేళ, “లేదు లేదు! అది ఆనందంకాదు!” అని ఎవరైనా వాళ్ళతో చెప్పినా కూడా వాళ్ళు ఇంకా దానిని ఆనందంగానే అనుభవం పొందుతుంటారు. వాళ్ళు డబ్బుకావాలనుకొంటారు, లేదా వాళ్ళకో సమస్య వుంది. అది తీరితేగానీ వాళ్ళు ఆనందంగా ఉండలేరు. నీవొకవేళ, “ఇదంతా మాయ. నిజమైన ఆనందం ఆవల ఎక్కడో వుంటుంది” అని అంటే గౌరవంకొద్దీ వాళ్ళు వింటే వింటారేమోకానీ అది వాళ్ళకు హృదయగతంకాదు. అదీకాక అసలు వాళ్ళకది నిజంగా అర్థమవదు. కనుక బాబా ఏం చేస్తారంటే మొదట మన కోరికలను తమ శక్తితో తీరుస్తారు. ఒకసారి మన ఆనందానికి బాబా మూలమని తెలిసిన తర్వాత మన దృష్టి చిన్నగా అసలు కోరికకు కారణమైన వస్తువు (విషయం) నుంచి ఎవరైతే దాన్ని ఇస్తారో వారి (బాబా) మీదకు మరలుతుంది.

మనము మన ఆనందాన్ని విభిన్న విషయాల (కారణాల) ద్వారా పొందుతుంటాము. ఎప్పుడైతే ఇవన్నీ ఇవ్వగల సద్గురువనే ఒక ఆధారం దొరికిందో మన మనస్సు ఇంకా ఇంకా ఆయనపై లగ్నంకావటం మొదలవుతుంది. అప్పుడు ఆయనపట్ల మన ప్రేమ పెరిగేకొద్దీ ఇతర విషయాల పట్ల వ్యామోహం చిన్నగా (క్రమంగా) బలహీనపడుతూపోయి ఒక్క సద్గురుని మీదనే మన ఆకర్షణ నిలిచిపోతుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! దైనందిన జీవితంలో ఆధ్యాత్మికతను మనం ఎలా ఒక భాగంగా చేసుకోగలం?*

గురువుగారు: నీవెందుకు జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మికమైనది, ఆధ్యాత్మికము కానిది అని విభజిస్తావు? ఎందుకు ఈ కృత్రిమమైన విభజన చేసి ఒకదానికి ఎక్కువ విలువ మరోదానికి తక్కువ విలువనిస్తావు? జీవితం జీవితమే. అందుకని మన దైనందిన జీవితంలో

ఆధ్యాత్మికతను ఒక భాగం చేసుకోవటమన్న ప్రశ్నేలేదు. సాధన అనేది మన జీవితంలో భాగమవటం కాక మన జీవితమంతా మన సాధనలో భాగం కావాలి. ప్రతిరోజూ ఓ గంట ధ్యానం అని మనం దానికని కేటాయించిన ప్రత్యేకమైన సమయంలోనే కాకుండా రోజుకు 24గంటలు ఆధ్యాత్మికసాధన సంభవమవ్వాలి. మనకు నేర్చుకోవాలనే అభిలాష వుంటే నిత్యజీవితంలోని ప్రతి సందర్భాన్ని మనము సాధనగా చూడగలం, ఉపయోగించుకోగలం. అది ప్రపంచాన్నంతా గురువులాగా భావించటం, జీవితాన్నంతా గురువుగా చూడటం, ప్రతి విషయంనుంచీ, ప్రతి వ్యక్తినుంచీ నేర్చుకోవటం. అందుకని మౌలికంగా ప్రాపంచికము, పారమార్థికము అనే తేడా ఏమీ లేదు. అదంతా మన స్వభావం (వైఖరి) మీద ఆధారపడుతుంది. ప్రాపంచికమైన ఒకానొక విషయం ఆధ్యాత్మికం కావచ్చు. ఆధ్యాత్మికమైన ఏదో ఒకవిషయం ఫక్తు ప్రాపంచికమూ కావచ్చు.

గురువుగారు: మీకు ప్రపంచం పట్ల వ్యామోహం వుంది కనుక దానిని మీ ఆధ్యాత్మికగమ్యాన్ని పొందే ఒక సాధనంగా మలుచుకోండి. అప్పుడు ప్రపంచమంతా దానికి (ఆధ్యాత్మికగమ్యానికి) మార్గమవుతుంది. సాధారణంగా ఒక సాధకునికి ప్రపంచమంతా ఒక అడ్డంకిగా, ఒక శత్రువుగా, ఒక పీడకలగా పరిగణింపబడితే అదే ఒక సాయిభక్తుడికి మాత్రం అతనికి ప్రీతిపాత్రమైన విషయానికి అతనిని మరింత మరింత దగ్గరగా తీసుకువచ్చే ఒక సాధనమే అవుతుంది. ఉదాహరణకు మనకు జబ్బు చేసినప్పుడు చాలా ఆధ్యాత్మికవర్గాలలో దానిని గురించి పట్టించుకోకూడదనుకోవటం జరుగుతుంది. దానికీ మన సాధనకుగానీ, మన సద్గురువుకుగానీ సంబంధంలేదు. "నీవు శరీరంకాదు. ఈ జబ్బు గురించి ఆలోచించవద్దు. ఆత్మ మీద మనస్సు లగ్నంచేయి" అని గురువు నీకు చెబుతాడు. కానీ మనము మన అనారోగ్యంతో బాధపడుతూవుంటాము. అందుకని మనకు మనం "మనం శరీరంకాదు" అని చెప్పుకుంటాం. కానీ అదే సమయంలో అనారోగ్యం గురించి బాధపడుతూ వుంటాం. అందుకని ఒక సంఘర్షణ ఏర్పడుతుంది. కానీ ఒక సాయిభక్తుని విషయంలో అతను జబ్బునపడితే అతనికి నయమవడానికి బాబా దగ్గరకు వెళతాడు. అప్పుడు ఒకసారి అతను తేటపడితే "ఓ! బాబా నాకు నయంచేసారు!" అని అనుకుంటాడు. మామూలుగా ఒక అడ్డంకిలా కన్పించే ఆ శరీరమే, చివరకు జబ్బుకూడా, అతనికి సద్గురువుకు మరింత చేరువకావడానికి సాధనమవుతుంది.

విషయాలను ఈవిధంగా చూడటంద్వారా, మన జీవితమంతా మన సద్గురువుపట్ల మన ప్రేమను వ్యక్తీకరించే విధంగా చేసుకోవచ్చు. అది ఏమాత్రం లాంఛనప్రాయమైన అలవాటుగా అనిపించకుండా మనలోకి ప్రేమస్ఫూర్తిని ఊపిరులూదే నిరంతరమైన, అనంతమైన (శ్రద్ధతోకూడిన) ఆరాధన. నీ జీవితమంతా ఆధ్యాత్మికసాధనలో భాగంకావాలి అనటంలో నా ఉద్దేశ్యం అదే.

గురువుగారు: "కోరికలుండటం మంచిది కాదని, అవి పారమార్థికమైనవి కావ"ని చెప్పి, కోరికలను వదలిపెట్టమని, కోరికలను త్యజించమని బాబా తన భక్తులను ఎన్నడూ అడగలేదు. ఈ కోరికలపట్ల మనకు గల వ్యామోహాన్ని ఆయన నెమ్మదిగా ఒక పెద్ద వ్యామోహంగా మారుస్తారు. ఉదాహరణకు, ఓ వ్యాపారస్తుడు ఉన్నాడనుకోండి. ఒకసారి అతను బాబా దగ్గరకు వచ్చాక ఏదైనా నిర్ణయం తీసుకునే ముందు బాబాను ప్రార్థించి తద్వారా అతను విజయం సాధిస్తాడు. కాబట్టి అతని వ్యాపారవిజయం అతనిని బాబాతో కలుపుతుంది. వ్యాపారం అతనిని అతని సద్గురువు నుండి దూరం చేయడంలేదు, నిజానికి అతనికి గల డబ్బు అనే గట్టి వ్యామోహం– ఆ ప్రధానమైన ఆకర్షణ, అతనిని బాబాకు ఇంకా ఇంకా చేరువ చేస్తుంది. కాంట్రాక్టు వచ్చిన ప్రతిసారీ విధిగా బాబా దగ్గరకు వస్తాడు. ఒకవేళ ఏ కాంట్రాక్టు వచ్చివుండకపోతే అసలు బాబా దగ్గరకు వచ్చేవాడు కాదేమో!! (గురువుగారు నవ్వుతూ). అసలు పారమార్థికము కాదు అని అనుకునే వ్యాపారం అతనిని పారమార్థికం అని అనబడే దానివైపుకు లాగుతోంది. ఈ పరివర్తన ఎలా తీసుకురావాలో బాబాకు తెలుసు. ఇలాగ అతని జీవితం వ్యాపారం మీద ఆధారపడివుంది. కానీ ఆ వ్యాపారం బాబా మీద ఆధారపడివున్నందువల్ల చివరకు అతని జీవితం సమస్తం

బాబా మీద ఆధారపడివుంటుంది. ఈ ఆకర్షణలు, రగులుతున్న కోరికలు ఇవన్నీ అక్కడ ఇక్కడ చెల్లాచెదురుగాపడి మండుతున్న చిన్నచిన్న పుల్లలులాంటివి. బాబా వీటినన్నింటినీ ఒక దగ్గరకు చేర్చి పెద్దజ్వాలగా మార్చాలనుకుంటున్నారు. అదీ మార్గం.

గురువుగారు: ఒకసారి తన కోరిక తీరి భక్తునికి ఆ అనుభవం తన సద్గురువుద్వారా వచ్చిందని తెలిసాక వారిద్దరి మధ్యనుండే ప్రేమానుబంధం భక్తునిలో పరివర్తనకు దారితీస్తుంది. ఇక్కడ లక్ష్యం ఆ కోరిక తీరడంకాదు; పరివర్తన.

భక్తుడు: *కానీ భక్తుని పరంగా చూస్తే చాలా సందర్భాలలో కోరిక తీరడమే లక్ష్యంగా కన్పిస్తుంది.*

గురువుగారు: వాళ్ళకు అలాగే వుంటుంది. పరివర్తన కోసం వాళ్ళు ఎదురుచూడకపోవచ్చు. కానీ వాళ్ళ కోరికలు బాబా తీరిస్తే మాత్రం అది పరివర్తన కోసమే. అది వాళ్ళకు తెలియకపోవచ్చు. అది ముఖ్యంకాదు. ఆ అనుభవాన్ని ఇచ్చింది మాత్రం బాబా అని తెలుసుకుంటే చాలు.

గురువుగారు: మనకందరికీ ఏదో లేదు అనిపిస్తూ వుంటుంది. కానీ అదేంటో మనకు తెలియదు, కాబట్టి ఇది ఆనందం ఇవ్వవచ్చు లేకపోతే అది నాకు ఆనందం ఇవ్వచ్చు అని ప్రయోగాలు చేస్తాం. ఏదైతే లేదో దాన్ని తెలుసుకోవడానికి ప్రపంచమంతా ప్రయోగాలు చేస్తోంది, పరిశ్రమిస్తోంది. వివిధ మార్గాలలో ఆధ్యాత్మికత అని పిలువబడేది కూడా ఓ మార్గం. ఆనందం కోసం ప్రయత్నిస్తున్నంతవరకు ప్రతి ఒక్కరూ సాధకులే, అందరూ ఆధ్యాత్మికపథంలోనే ఉన్నారు. అందరూ ప్రయత్నిస్తున్నారు. ప్రయత్నించే పద్ధతిననుసరించి దారులు వేరవుతాయి. మనిషికి స్వభావరీత్యా ఆనందమనేది ప్రాథమిక అవసరం. అలా కాకపోతే ఆధ్యాత్మికతకు అర్థంలేదు. ఉదాహరణకు ఓ వ్యక్తి డబ్బు కోసం కష్టపడుతున్నాడనుకుందాం. డబ్బు ఎందుకు? ఆనందం కోసం. అధికారం ఎందుకు? ఆనందం కోసం. సంబంధ బాంధవ్యాలు, స్నేహితులు ఎందుకు? ఆనందం కోసం. వేలకొలది రకరకాల మార్గాలున్నాయి. ప్రతి ఒక్కరూ ప్రయత్నిస్తున్నారు... ప్రయత్నిస్తున్నారు... ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆనందం కోసం సమస్త ప్రపంచం ప్రయత్నిస్తోంది, పరిశ్రమిస్తోంది. మానవులంతా ప్రయత్నిస్తున్న ఈ లక్షలాది పద్ధతుల్లో – ఇప్పటికీ ఇంకా ఇంకా ఆవిష్కృతమవుతున్నటువంటి వాటిల్లో – మన మార్గంలో మనమూ ప్రయత్నిస్తున్నాం. ఈ మార్గంలో ప్రయత్నించడంవల్ల బహుశ మనం ఏదో పొందుతాం. అది మహాత్ములు ప్రవచించినటువంటి, ఇతరత్రా దేనిమీదా ఆధారపడనటువంటి ఓ ఆనందం. ఆనందం కోసం తపించడం అన్నది మానవుని సమస్య. మానవనైజమైన ఆ సమస్యకు మాత్రమే మనం ప్రతిస్పందిస్తున్నాం. ప్రతి ఒక్కరూ కూడా. ప్రత్యేకమైనటువంటి పద్ధతుల్లో పరిష్కరించుకోవడానికి ఇదేదో మనకు మాత్రమే గల ప్రత్యేకమైనటువంటి సమస్య కాదు. అది అసాధారణమైన రోగమేమీ కాదు. అది ఒక సామాన్యమైన బాధ. మార్గాలే వేరు. కొన్నింటిని ఆధ్యాత్మికమని కొన్నింటిని ప్రాపంచికమని ముద్రవేసారు. నేను మనుషులందరికీ ఉండే ప్రాథమికమైన తపన గురించి మాట్లాడుతున్నాను. ఆనందానికి అందరూ అర్హులే, అందరూ సమర్థులే. అందరూ అన్వేషిస్తున్నారు. ప్రతి ఒక్కరు ఆ అన్వేషణ కొనసాగిస్తే, అన్వేషణలో నిజాయితీ ఉంటే అందరూ దానిని తప్పక పొంది తీరుతారు.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.